

12. FULL DE PROPOSTES. WELFARE 2.0.

12.1. INTRODUCCIÓ: LA RENDA BÀSICA COM A EINA.

El instrument per aconseguir la “Flexseguretat” és sense cap mena de dubte la renda bàsica universal. La pregunta a la que respon la proposta d’una renda universal és la següent: si produïm cuidant els nens, mirant la televisió, estudiant a la Universitat, creant associacions, portant les escombraries a reciclar, anant al bar a consumir, etc, per què només se’ns retribueix econòmicament la nostra activitat de treball assalariat?

Al Parlament espanyol es va discutir a l’octubre de 2007 una proposta de Llei de la renda bàsica presentada per ERC i IC –Verds. Arguments com els exposats per partits com CIU o PNV de que la Renda Bàsica “favoreceria la vagancia” funcionen com un tòpic que sòl sortir en els debats. Hi ha dos arguments per refusar-los: 1. que no tots els treballs són assalariats, també hi ha els domèstics i els voluntaris. 2. molta gent treballa no només pel salari si no per obtenir reconeixement social. Dos anys després de la proposta, el 28 d’abril de 2009, en plena recessió, el govern Zapatero ha creat una comissió per estudiar la viabilitat o no d’un dret social universal com seria la renda bàsica, per conèixer si realment seria aquesta útil o no per acabar amb la pobresa actual.

Des de la xarxa renda bàsica, una xarxa global creada al 2001, s’argumenta que la renda de ciutadania afavoriria el treball assalariat i acabaria amb feines dels anomenats “treballs escombraria”.

El debat i la recerca sobre la idoneïtat o no de la renda bàsica estan oberts. Molts grups socials, vinculats a la xarxa renda bàsica o no, entre els que s’inclou el Fòrum de Vida Independent, pensen que la renda ciutadana és clau per a l’autoorganització de la creativitat social. El principal bloqueig del treball voluntari avui en dia és la impossibilitat de conciliar aquest amb el treball assalariat, ja sigui degut a la dificultat de combinar el temps de cada forma de treball amb l’altre com per la manca d’energies de les persones per desenvolupar ambdues formes de treball i, en alguns casos, sobre tot en el cas de les dones, inclús tres. Per conèixer la idoneïtat o no de la RB les preguntes que cal formular són les següents: en què consistiria un nou pacte social? Si després del crack del 29 i de la II Guerra Mundial va néixer l’Estat del Benestar tal i com s’ha conegut (Seguretat Social, subsidis de desocupació, pensions, beques d’estudi...) quines característiques ha de tenir el Benestar a dia d’avui?

12.2. CARTA DE DRETS LLEGIDA A L’AJUNTAMENT DE TERRASSA

Aquesta carta va ser llegida al ple de l’Ajuntament de Terrassa previ al Mayday de 2008. Quan va ser escrita encara no vam contemplar les necessitats que

plantegen el FVI i l'Associació Dismiffísics. Si que hem afegit les seves demandes a les propostes concretes de polítiques públiques.

Text 2. La Carta de drets socials deia així:

“El capitalismo contemporáneo que vivimos en la sociedad de hoy en día se define por un nuevo diagrama de explotación y de dominio que coloca en el centro de las relaciones productivas una nueva redefinición de la relación entre capital y trabajo, una nueva redefinición de las formas de trabajar y de vivir.

La vida ya no es lo que queda fuera del trabajo asalariado. Las capacidades afectivas, las capacidades lingüísticas, las necesidades básicas, los saberes y los gustos, el cuerpo y las sexualidades se han convertido hoy en matriz productiva. La vida que sobrevive a la servidumbre es un paisaje en riesgo, una potencia sometida al chantaje de la precarización de la existencia con sus entramados de poder correspondientes. Pero aún así, la vida es también un campo de batalla, de conflicto, de invención.

La precarización de la existencia, implica que habitemos en una realidad hecha trizas, donde ya no es suficiente con criticar la vida cotidiana, sino enfrentarse a la precariedad de la vida. La fragmentación, el aislamiento y la soledad, el individualismo salvaje, el circuito que integra sin descanso la producción, la reproducción y el consumo, la imposición del heterosexismo y del machismo como únicas normas válidas para desarrollar las relaciones afectivas y sexuales, el endurecimiento de las fronteras tanto internas como externas que hacen que los migrantes no solo tienen que cruzar fronteras físicas cada vez más militarizadas sino también una serie de obstáculos legales (estatus de sin papeles, es decir sin derechos) impuestos por políticas europeas de inmigración, el imperio de la paranoia securitaria y las nuevas formas de control que deshacen el vínculo social y se enfrentan directamente a la posibilidad de una lógica del cuidado, la extirpación de una vida dispuesta para el capital y confundida con la realidad, son datos de los que hoy, inevitablemente, partimos y atraviesan toda nuestra existencia.

Algunas de las líneas de reflexión y acción que tocan nuestras prácticas son:

- *la cuestión de los cuidados como crítica radical a una sociedad organizada en función de los intereses de los mercados y no de las personas.*
- *el problema sangrante de la vivienda que ha movilizad o espontáneamente a miles de personas a lo largo del último año y medio incorporando elementos originales, creativos y novedosos tanto en la forma de salir a la calle como en sus formas de organización.*
- *la relación con las personas migrantes y la recomposición en nuevas batallas cotidianas a través de las que realmente se están rompiendo fronteras subjetivas y se están consolidando redes.*
- *la nueva visión de la sexualidad y de la familia que está potenciando la transformación y diversificación del modelo de familia nuclear tradicional englobando diferentes modelos que tienen que tener del mismo respeto y consideración y con los mismos derechos y obligaciones.*
- *el roce con algunos sindicatos minoritarios que está desplazando las formas más clásicas de las luchas en torno al trabajo por un biosindicalismo o sindicalismo social capaz de no reducir las batallas al ámbito exclusivo del empleo precario.*

Cuidados, vivienda, migración, renta, género, movilidad, empleo precario y sexualidad componen un posible mapa de conflictos, retos y conquista de nuevos derechos sociales.

¿Para que un EuroMayDay? Para recuperar la radicalidad del día del trabajo, como forma de denuncia, a través de unas jornadas de luchas centradas en el 1 de mayo, que trasciendan la habitual romería vacía de sentido en la que se ha venido a convertir. Para visibilizar la figura del sujeto precario, sacar la miseria de las relaciones de producción y consumo de este sistema

a la calle, promoviendo una toma de conciencia de la persona no sólo como precaria en su vida laboral sino en todos sus ámbitos (cultural, familiar, sexual, afectivo, social, personal...), una precariedad a la que debemos buscar soluciones colectivas, rompiendo con el individualismo y el aislamiento que padecemos. Buscar nuevas formas de intervención ante el anquilosamiento de las formas de lucha tradicionales.

Estas nuevas formas de organización, ante los cambios en las relaciones laborales, debieran ser transversales. El campo de batalla ya no es la empresa como ente aislado del resto de la sociedad, debe ser la sociedad en si en la que desarrollamos nuestras relaciones de producción y consumo en situación de precariedad. Debe necesariamente volcarse hacia la acción directa, la búsqueda de nuevas formas de cooperar y actuar conjuntamente, la intervención en la ciudad, etc. Crear en definitiva un espacio para la confluencia de las diferentes luchas que se están dando en nuestro entorno contra la precariedad y potenciar la apertura de nuevos frentes. Que este evento no se limite al breve espacio que ocupa en el tiempo, sino que sirva de revulsivo para la aparición de nuevas luchas y la búsqueda de nuevas formas de intervención. Que el proceso de la construcción del May Day sea útil en si mismo para tejer redes, descubrir afinidades y dar pie a otras iniciativas.

Por lo expuesto anteriormente desde el EUROMAYDAY Terrassa exigimos al Ajuntament de Terrassa la aplicación en nuestra ciudad de las siguientes medidas:

- *Wifi abierto con acceso a internet en todos los equipamientos municipales y espacios públicos como plazas*
- *Gestión ciudadana de una parte de la Fiesta Mayor de la ciudad.*
- *Un espacio público referente para el desarrollo de la cultura libre ciudadana*
- *Espacios públicos para la realización de actividades culturales de gran formato: conciertos, espectáculos...*
- *Acceso a cursos de formación municipales a todas las personas independientemente que aún no tengan su situación regularizada.*
- *Facilitar a los manteros / sin papeles de hacer venda ambulante al Mercadillo de los miércoles.*
- *Declaración pública del Ayuntamiento contra los controles policiales a migrantes en las estaciones de tren de la Renfe.*
- *Posicionamiento a favor del abaratamiento del transporte público.*
- *Garantizar el empadronamiento de todos los migrantes residentes en Terrassa.*
- *Ampliar las ayudas para cubrir las necesidades básicas de toda persona residente en Terrassa.*
- *Declaración pública pidiendo el derecho a voto de todas las personas residentes en Terrassa en las elecciones municipales.*
- *Ampliación de servicio ya existente de atención a la mujer lesbiana de la Casa Galèria a todo el colectivo LGTB independientemente de su sexo: gais, transexuales...*
- *Publicación de material didáctico para la educación en la diversidad sexual como herramienta para trabajar en los centros educativos de infantil, primaria y secundaria.*
- *Reconocimiento social del trabajo realizado por las trabajadoras domésticas.*
- *Mejora de las condiciones laborales de las trabajadoras familiares.*

- *Declaración pública despenalizado el aborto y apoyando el derecho a decidir sobre el propio cuerpo de una forma segura y saludable.*
- *Adoptar medidas para cambiar el incumplimiento de la función social de la propiedad de las viviendas vacías que se da en la ciudad.*
- *Establecer mecanismos reales para la participación ciudadana en la resolución de la problemática del acceso a la vivienda. Los ciudadanos tenemos el derecho a construir la ciudad.*
- *Apostar por la vivienda pública de alquiler como forma de garantizar el derecho a la vivienda en Terrassa. No es suficiente intervenir tímidamente en el mercado favoreciendo el alquiler si los precios siguen siendo abusivos y excluyentes.*
- *Evitar los impactos del crecimiento de la ciudad sobre los espacios agroforestales periurbanos y sobre los espacios naturales del territorio, apostando por el aprovechamiento del parque de viviendas existente.*
- *Garantizar la existencia de modelos de vivienda que respondan a las realidades de los ciudadanos y ciudadanas que quieran acceder a ellos (niveles de renta y precariedad, jóvenes, migrantes, ancianos etc...) sin crear zonas de guettos o segregación social.*

12.3. FÒRUM DE VIDA INDEPENDENT/ DISMIFÍSICS.

Considerem que per portar endavant les polítiques públiques que aquí proposem i enumerem és necessari el treball transversal de Foment amb Conselleries de l'Ajuntament de Terrassa, com la d'Acció Social i Drets Civils, o el treball en xarxa amb altres ajuntaments de l'àrea metropolitana com el de Barcelona.

Hem dividit les polítiques públiques en tres apartats:

- i) Les barreres arquitectòniques i el banc d'ajuts tècnics. Considera les següents qüestions:
 - Millora del banc d'ajuts tècnics de Terrassa. El Fòrum de vida independent assegura que el banc d'ajuts tècnics que funciona millor és el de Montcada i Reixach. És important fer un estudi comparatiu que permeti establir quines són les principals mancances del de Terrassa per millorar-lo notablement.
 - Promocionar el disseny universal d'electrodomèstics.
 - Promoció de l'habitatge accessible. De moment és requereix a les persones amb DF fer front al 40% del preu del lloguer quan la major part de les mateixes cobra una pensió no contributiva. L'escola de Teràpia Ocupacional podria portar endavant una avaluació de l'habitatge accessible i de l'accessibilitat de la vida en general. Aquest estudi tindria per objectiu fer més fàcil a les persones amb DF trobar una casa adaptada i sortir de l'actual paradigma en el que només veure un projecte de pis pilot costa molts diners que molts cops són inasumibles.

- Pagar una grua per a que les persones amb DF puguin accedir al pis superior de l'Ateneu Candela així com millorar els accessos i banys del mateix espai.

ii) El programa pilot d'assistent personal.

- Realitzar un estudi sobre quantes persones podrien i voldrien accedir a un programa pilot d'assistent personal. Saber quantes d'aquestes persones estan involuntàriament a residències o depenen de la seva família és important.
- Desenvolupar un programa pilot d'assistent personal.
- Assumir el context de crisi i la Llei de Dependència com una font de creació de feina.

iii) La difusió de la vida independent.

- Programa de Difusió de la vida independent a instituts i escoles.
- Promocionar l'assessoria en matèria de Drets Humans i Socials a portar endavant tant a l'Oficina de Drets Socials de Terrassa com a l'Ajuntament. Des d'instàncies de Teràpia Ocupacional o des de la mateixa associació dismífics es poden fer en aquest sentit tallers sobre l'accessibilitat i les barreres arquitectòniques.

12.4. ASSOCIACIONISME MIGRANT TERRASSA.

1. Les associacions de migrants representen institucions altament productives no només pel propi col·lectiu de migrants --pel fet que els ajuda a la seva situació fomentant la cooperació--, sinó per la pròpia ciutat --pel fet que són formes d'auto representació de la diferència i la multiplicitat urbana. Són per tant elements del present de la *governance* urbana, i ho seran claus per evitar situacions de racisme. En aquest sentit, una primera política a desenvolupar és donar ple suport i reconeixement a aquestes nova tipologia d'associacions, facilitant que entre d'altres qüestions accedeixen a subvencions municipals i extramunicipals.

Actualment el recolzament que reben dels ajuntaments és escàs, quan no inexistent. A tall d'exemple, una de les associacions migrants ens deia en les entrevistes transcrites íntegrament als annexos.

"No hay nada, no hay nada. Nos dicen que no nos pueden ayudar sin papeles, como que no existimos y si lo hacen no lo pueden justificar. Por ejemplo mi prima ahora tiene problemas porque donde está ahora me dice que tiene que salir de allí porque la guardan aquí poco tiempo y ahora como que no está trabajando no puede seguir aquí. Estaba buscando, me fui al ayuntamiento para decirlo pero es esto lo que me contestan. Si no lo pueden justificar

entonces no pueden ayudar. Es paradójico porque los que no tienen papeles necesitan más ayuda normalmente que los que tienen la posibilidad de buscarse la vida pero como la ley es la ley dicen esto”.

Creiem ha d'acceptar la realitat i en tot cas fer pressió per canviar determinades lleis.

2. Incentivar de totes les formes possibles la igualtat de drets i obligacions per tots els ciutadans/es de Terrassa. El dret a vot o el dret a organitzar-se formalment no són visibles a la ciutat. Cal actuar en aquests àmbits. No fer-ho és abonar problemes pel present. Com diu Faouzi a l'entrevista, *“esto produce una desigualdad que se nota muy claro y que afecta a toda la gente migrante, mucho más que al resto de la población”.*

3. Col·laborar amb els projectes que han elaborat les dues associacions de Terrassa i amb d'altres. Els d'aquestes dues son plans bastant avançats de millora de la situació laboral dels “manteros” o els treballadors aturats/des, proposant activitats que no representen ni tan sols una competència directa amb els treballadors autòctons. Si els projectes arriben a realitzar-se, poden canviar el mapa d'ocupacions cap a una realitat més variada i això tindria conseqüències positives tant per la pròpia ciutat com pels “novinguts”, que sempre s'orienten al que estan fent els que porten més temps aquí. L'Ahmed, de l'Associació Sense Papers, ho expressa clarament:

“Si por medio de los proyectos se crean trabajos diferentes al top manta por ejemplo, la cantidad de manteros se podrá limitar también...Lo que pasa es que, cuando llegas a un sitio vas a mirar lo que hacen los otros para hacer lo mismo entonces si empezamos a cambiar las cosas que la gente deja de vender en top manta, buscando otros caminos, y después los otros que llegan van a seguir este camino que hemos creado nosotros mismos. Entonces la necesidad de buscar otras soluciones en la mejor para todos para el futuro”

4. Recolzar la formació professional com a possible sortida als treballs que s'estan realitzant actualment.

5. Aprovar una declaració municipal per la despenalització del top manta, en la línia plantejada pels juristes, i que s'adjunta en l'Annex. Aprovar també una declaració pel tancament dels CIEs com a espais contraris a formes elementals de democràcia i de defensa jurídica.

6. Facilitar l'empadronament a tots els migrants que viuen a la ciutat,

7. Recolzar i incentivar els contactes entre diferents entitats de la ciutat. Es podrien organitzar, per exemples, taules rodones i grups de treball, on es coneguin organitzacions dels diferents àmbits per tal de trobar punts comuns de cooperació. Aquesta interlocució directa, plantejada com a espai permanent, podria servir per fer caure pel seu propi pes es estereotips i la competència injustificada entre grups diversos.

8. Millorar la situació de l'habitatge ja que molts novinguts/des viuen en pisos Sobreocupats. Una part d'aquesta política caldria dedicar-la a actuar en contra de la explotació d'aquestes persones. Como ho han

expressat tots els entrevistats, existeix una quasi màfia de persones que lloga llits a preus molt elevats per enriquir-se:

“Los empresarios se aprovechan mucho de esto. Creo que la riqueza que ha acumulado esta gente no era solamente a través de la explotación de las jornadas laborales de muchas horas sin pagar casi nada. También hay muchos empresarios autónomos que piden para el fondo de una nueva empresa unos 50.000 euros. Lo que hace es vender lo máximo de los contratos, digamos, para 10.000 euros y con cinco o seis contratos ya tiene el fondo de la empresa y le sobra capital todavía. En esto hay una mafia muy grande que manipula este mercado. También montan empresas, venden los contratos en Marruecos y cuando los trabajadores llegan aquí ya no hay ninguna empresa”

9. En el recolzament a l'associacionisme de migrants, cal actuar sobre les dificultats que existeixen actualment per la legalització d'una associació de “sense papers”.

10. A través de les entrevistes, s'ha explicitat la importància de l'Ateneu Candela como espai lliure de repressions pels migrants. Seria important incentivar la proliferació d'espais d'aquest tipus, que actuen com a espai de mestissatge i de trencament d'un “medi-ambient” de por de tots contra tots.

11. Recolzar el treball de les associacions en relació a projectes i tallers concrets que estan desenvolupant en l'actualitat. Ajudar en aquest sentit a la realització de seminaris i tallers d'autoformació per conèixer es drets existents i evitar les situacions discriminatòries. Com es diu a l'entrevista de Faouzi:

“es una necesidad muy urgente e inmediata porque la población migrante, el entorno donde trabajamos y nos movilizamos, es un entorno donde no se puede tomar consciencia política dentro de lo que son por ejemplo las relaciones laborales. Una persona que trabaja desde las cinco de la mañana y vuelve a casa a las diez de la noche no tiene ninguna posibilidad para ver lo que está pasando. Por eso es muy necesario que inyectemos esta formación a través de un trabajo dentro del barrio”

12. Adaptar l'oferta dels serveis bàsics, especialment sanitaris, a la demanda que ha augmentat durant els darrers anys. El creixement de població requereix una modernització efectiva de la sempre sotsdesenvolupada, en expressió de diversos estudiosos de l'Estat del Benestar espanyol, com els professors Vicenç Navarro o Jose Adelantado entre d'altres.

13. Garantir la llibertat de moviment per a ciutat. És impropï, i alhora perillós, que una persona sigui controlada únicament per la seva aparença física i que per aquesta raó hagi d'evitar que certs camins o llocs al moure's per la ciutat. Aquesta experiència és humiliant per les persones migrants i té conseqüències sobre la salut democràtica d'una ciutat

14. Informar a totes les persones migrants de les lleis que els afecten. Cal organitzar tallers sobre la llei d'estrangeria per tal que el col·lectiu sigui capaç de reflexionar sobre els continguts d'aquesta llei i de criticar-la.

12.5. LES OFICINES DE DRETS SOCIALS I LES POLÍTIQUES LOCALS A TERRASSA.

En el marc de la precarització de la vida dels ciutadans/es de Terrassa en tots els seus àmbits: el treball, l'accés a una vivenda i els drets de ciutadania, les ODS aposten per una nova generació de drets socials metropolitans a l'alçada dels temps actuals, anant més enllà del treball o de l'origen de procedència.

En aquest sentit, l'Ajuntament de Terrassa podria treballar en els àmbits que aquí es plantegen:

1. Declarar la ciutat de Terrassa espai lliure de controls fronterers i posi tots els mitjans necessaris per acabar amb els controls arbitraris de migrants en estacions i espais públics de la ciutat. Controls que actuen com a check-points ciutadans i que atempten contra la llibertat de moviment. Darrerament les associacions de migrants constituïdes en el marc de les Oficines de Drets Socials (ODS) han detectat i denunciat un augment indiscriminat d'aquests controls policials al Districte II (especialment al barri de Ca N'Anglada, majoritàriament habitat per població d'origen marroquí), l'estació de la RENFE i diferents espais d'oci nocturn.

2. Fer una declaració pública contrària dels Centres d'Internament per a Estrangers (CIE's) que poblen la geografia del nostre país esdevenint els "Guantánamos Europeus", on els migrants hi són detinguts sense haver comès cap delictes. Només en aquest any, les ODS-Terrassa han perdut cinc companys, membres actius de les Associacions "Luchamos Por Nuestros Derechos" i "Los Sinpapeles de Terrassa" detinguts en CIE's i posteriorment deportats als seus països de procedència.

3. Oferir assistència jurídica a les persones de la ciutat ingressades al CIEs i personar-se a la causa per tal fer efectiva la llibertat de mobilitat i la defensa efectiva dels seus drets. Totes les organitzacions de drets humans a escala global denuncien el seu caràcter plenament antidemocràtic i contrari a les convencions dels drets humans.

4. Garantir i incentivar l'empadronament per totes les persones que habiten la nostra ciutat puguin empadronar-se i ser reconeguts com a ciutadans de Terrassa podent accedir a drets bàsics i humans com disposar d'un metge de capçalera. A més, el reconeixement i visibilització de tots i totes les ciutadanes de la nostra ciutat ha de permetre planificar estratègicament els recursos i/o serveis que una ciutat com Terrassa necessita en relació al nombre real d'habitants que hi viuen. En cas contrari, és tota la ciutadania la que queda afectada per aquesta invisibilització.

5. Que totes les persones majors d'edat residents a Terrassa puguin exercir el seu dret a vot. L'Ajuntament de Terrassa ha de fer tot el possible perquè aquest dret sigui reconegut de manera immediata a tots els migrants de la ciutat, com a mínim en els comicis municipals, si cal, a través d'un sistema paral·lel de recollida de vots de forma provisional fins que s'aprovi la llei i afectes simbòlics. Sense un sistema de participació realment democràtic que tingui en compte les

opcions i el sentir de tota la ciutadania, sense exclusions pel color de la pell o l'origen de procedència, és impossible construir una ciutat en termes d'igualtat de drets.

6. També és clau que l'Ajuntament de Terrassa *aturi definitivament les persecucions per part de la policia local a les persones que es dediquen a la venda ambulant*, mentre sigui l'únic mitjà que tinguin per a subsistir a la ciutat, i que facilitin espais per a poder vendre de forma segura i digna. A més les causes judicials pendents en aquests casos no fan més que gravar no només la situació de precarietat dels qui fan la venda que no podran regularitzar-se fins quedin lliures de càrrecs, sinó de tot el sistema que perpetua i allarga les possibilitats de normalització d'aquestes persones.

7. Garantir que totes les persones que viuen a la ciutat de Terrassa puguin *accedir a l'educació lliure i gratuïta per tal millorar les seves competències personals i professionals*, independentment de la seva situació administrativa-legal o el seu país de procedència. L'Actual limitació d'una part important de la població a l'oferta local en educació reglada i no reglada suposa una greu infracció dels drets humans¹⁷¹.

8. *Promoure, recolzar i facilitar alternatives laborals a les persones que, degut al seu origen de procedència o la seva situació legal, no poden accedir a un mitjà de vida digne.* Terrassa, ciutat de tradició industrial, ha recolzat històricament iniciatives empresarials innovadores adaptades als nous temps. És el cas de les cooperatives d'iniciativa social, les empreses d'inserció o el desenvolupament de clàusules socials per a la inserció socio-laboral dels col·lectius més desfavorits. En aquest sentit, Terrassa també és pionera en la creació de xarxes d'inclusió social com ara l'Associació Local d'Entitats per a la Inclusió (ALEI). Per tot això, pensem que la nostra ciutat, tot un exemple de bones pràctiques en matèria d'inserció laboral, hauria de fer un salt endavant en aquesta qüestió contemplant tota la ciutadania sense exclusions. L'Ajuntament de Terrassa ha de buscar la via per contemplar aquestes persones en els múltiples plans d'ocupació i/o pactes territorials per a la inserció que anualment desenvolupa a la ciutat de Terrassa. Cal que l'Ajuntament de Terrassa doni suport a les associacions de migrants en el marc de les ODS-Terrassa fent una aposta clara per facilitar vies concretes d'inserció sociolaboral per aquests col·lectius.

¹⁷¹ Veure article **26 de la Declaració Universal dels Drets Humans**:

1. Toda persona tiene derecho a la educación. La educación debe ser gratuita, al menos en lo concerniente a la instrucción elemental y fundamental. La instrucción elemental será obligatoria. La instrucción técnica y profesional habrá de ser generalizada; el acceso a los estudios superiores será igual para todos, en función de los méritos respectivos.

2. La educación tendrá por objeto el pleno desarrollo de la personalidad humana y el fortalecimiento del respeto a los derechos humanos y a las libertades fundamentales; favorecerá la comprensión, la tolerancia y la amistad entre todas las naciones y todos los grupos étnicos o religiosos, y promoverá el desarrollo de las actividades de las Naciones Unidas para el mantenimiento de la paz.

3. Los padres tendrán derecho preferente a escoger el tipo de educación que habrá de darse a sus hijos.

9. *Desenvolupar una política efectiva per acabar amb la situació que es produeix a la ciutat pels més de 17.000 pisos buits que hi ha; cal una aposta clara per polítiques realistes d'habitatge en forma de vivenda pública de lloguer que respongui a la realitat dels ciutadans/es.*

10. Donades les mancances de les polítiques d'habitatge fins avui, és clau que l'Ajuntament de Terrassa, donat l'augment de famílies *"ofegades per la hipoteca"* a la nostra ciutat, creï una *oficina d'assessorament i orientació de les persones que no poden fer front a les seves hipoteques intermediant en favor dels interessos de les persones amb aquesta situació*. Des de les ODS-Terrassa s'ha detectat que actualment les consultes per aquest motiu desborden els Serveis Socials Municipals, fet pel que caldria donar cobertura a un sector actualment desprotegit a la nostra ciutat.

11. En el *compromís clar cap a la societat del lliure coneixement*, l'Ajuntament de Terrassa ha de desenvolupar un *pla d'implementació de xarxes obertes d'accés a internet en els espais públics*, i un *pla d'implementació de software lliure en tots els equipaments informàtics municipals* acompanyat d'un projecte de formació, tal i com ja s'està donant en bona part dels Ajuntaments de ciutats de l'àrea metropolitana.

12. En aquest sentit, l'Ajuntament de Terrassa ha de crear una Centre de Cultura Contemporània que esdevingui un espai de creació comuna de productors culturals, artistes, informàtics, donant pas a la ciutat que avui realment existeix, a la seva composició social i tècnica. Mentre el industrialisme ha perdut tota la centralitat i les formes de cultura són creixementment novedoses per a composició heterollingüe de la ciutat, l'oferta cultural de la ciutat sembla actuar només en base a la nostàlgia, no sobre la ciutat que avui existeix.